

Ljuden i Varanasi

Jag vaknar av att någon ropar högt och intensivt. Har det hänt något?! Är det någon som ropar "hallå"? Nej, han ropar "alo". När jag kommer ut på gatan senare ser jag vad det är fråga om. Det är grönsaksförsäljaren med sin vagn och han ropar "alo" - potatis på hindi. Sedan ropar någon "kola" - skräp. Jag ställer ut min skräphink utanför dörren. Mjölkmannen ropar inte utan knacker mer försynt på dörrarna när han kommer med mjölken efter att ha parkerat sin cykel utanför. En indisk "milkman"! Han är fin, i sin rödvitrutiga turban. Och han balanserar skickligt sin känsliga last på den robusta cykeln.

Ja, här är mycket rop, ljud och oljud - så många människor och så mycket trafik. Det råder ett ljudmässigt kaos ute på gatorna, liksom i många andra indiska städer. Framförallt tutas det intensivt. Fordonens signalsystem används på ett helt annat sätt här, jämfört med hemma. Logiken är: "hör ni att jag kommer körande här nu?!" Varför detta budskap är så viktigt framgår inte riktigt. Eller så är det nåt i detta som en västerlänning inte riktigt förstår.

Nere vid floden Ganges, vid de berömda trapporna som leder ner till vattnet, är intensiteten och människomyllret som störst. Aktiviteten där är obeskrivlig; den måste upplevas. Det handlar huvudsakligen om alla de religiösa ceremonier som den heliga floden Ganges lockar till. Döden är allestädes närvarande, så mycket kan man säga.

Desto större är därför kontrasten i Lal Kalisiya, "Den röda kyrkan". Mitt i Varanasis brusande trafik ligger den här lilla vackra kyrkan, i en grön park omgärdad av en stenmur. Det är förvånansvärt tyst här, mitt i staden. Lugnet är rogivande.

Jag läser på en minnestavla om en uppskattad präst - Reverend Edward Charles Solomon - som kom till **Varanasi** och den röda kyrkan på 1880-talet. Minnestavlan berättar vidare att han vid ett senare tillfälle råkade ut för en tragisk olycka. På en annan plats i Indien, på väg till en predikan, föll han av sin häst och dog. En sorglig historia, som påminner om "det allestädes närvarande". Men nu vilar jag öronen i Lal Kalisiya.

Ann-Christin Berglund

